

34

Οἱ ἔχοντες οἰκίας εἰς μίσθωσιν ἐπὶ 29 ἔτη θὰ δύνανται νὰ ἔχωσι ταύτας ἐπὶ τῷ αὐτῷ μισθώματι ἔσαεί.
F^o43 Perpetua. Habentes domos ad xxix annos possint eas habere perpetuo pro illo affictu quo erant affictate.

35

Τὰ ἐναπομείναντα δύο ἄρθρα τῆς πρεσβείας τῶν Κρητῶν δύνανται νὰ καθορίσωσιν ὁ Δόγης, οἱ Σύμβουλοι, οἱ πρόεδροι τῶν 40 καὶ τρεῖς σοφοί.
F^o79 Dominus Dux, consiliarij et capita, et tres sapientes possint definire ii capitula ambaxate Cretensis residua.

36

Περὶ τῶν ναύλων ἀπὸ Βενετίας εἰς Κρήτην καὶ τάνάπαλιν.
F^o126 Naula hinc in Cretam.
F^o127 In reditu uero.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Οἱ αὐξοντες ἀριθμοὶ τῶν σημειώσεων ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τῶν θεσπισμάτων.

Σημειώσεις. Τὰ θεσπίσματα τὰ ἔχοντα ἐπουσιώδη σημασίαν ἢ ἀφορῶντα διορισμοὺς παρατίθενται ἐν Ἑλληνικῇ περιλήψει.

1. 14. Τὰ τιμάρια ἐν Κρήτῃ ἦσαν διηρημένα εἰς τιμάρια συνεισφέροντα πεζοὺς καὶ εἰς συνεισφέροντα ἵππεῖς. Σερβενταρίαι ἐκαλοῦντο τὰ πρῶτα, καβαλλαρίαι τὰ δεύτερα.

Κατὰ τὴν πρώτην παραχώρησιν τοῦ 1212 αἱ σερβενταρίαι ἐδόθησαν εἰς ἀστούς, αἱ δὲ ἵππαρχίαι εἰς εὐγενεῖς. Ἡ διάταξις αὕτη εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν δὲν ἀληθεύει.

Συμφώνως πρὸς τὸ θέσπισμα τοῦτο φαίνεται ὅτι ἐζητήθη ἡ συγχώνευσις τῶν σερβενταριῶν εἰς καβαλλαρίας, μὴ γενομένη ἀποδεκτὴ τότε, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1303. Τὸ ἐπόμενον ὁμως ἔτος 1304, ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ εἰδικῆς πρεσβείας πρὸς τοῦτο ἐκ Κρήτης, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητήθη ἡ συγχώνευσις αὕτη, σὺν τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἄμυνα τῆς νήσου βασιζέται ἐπὶ τῶν ἵππαρχιῶν.

Ἡ πρεσβεΐα αὕτη περιλαμβάνεται εἰς τὴν συλλογὴν πρεσβειῶν Κρήτης, τῆς ὁποίας πλεῖστα ἀντίγραφα σώζονται.

Διὰ πρώτην φορὰν ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Φλαμινίου Κορνηλίου ἐν «Creta Sacra» τομ. II σελ. 306. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Gerland ἐν «Archiv des Herzogs von Kandia» σελ. 44. ἐκ χειρογράφου, τὸ ὁποῖον ἐσώζετο παρὰ τῷ Οὐρμπάνῃ ντὲ Geltof ἐν Βενετίᾳ καὶ τὸ ὁποῖον κρίνω ἐλλιπέστατον παραβαλλόμενον πρὸς τὸ παρ' ἐμοῦ δημοσιευόμενον, ληφθὲν ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ Κρατικοῦ ἀρχείου Βενετίας.

2. Τὸ ζήτημα τοῦ λιμένος Χάνδακος ἀπησχόλησεν ἀνέκαθεν τὴν κεντρικὴν κυβέρνησιν Βενετίας. Εἰδικοὶ πόροι πρὸς τοῦτο προωρίσθησαν, (ὄρα Ἀποφάσεις Μείζονος Συμβουλίου B 2δ καὶ B 3δ) καὶ εἰδικὴ μέριμνα ἀνέκαθεν ἐλαμβάνετο, ὥς καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις θὰ ἴδωμεν.